

Editată de Centrul Solisis

Marianne DUBOIS

**ÎNTÂLNIRI
SOLARE**

**București
2015**

toate cărjele care ți-au fost împrumutate pe parcursul drumului. Reîncarnarea este una din aceste cărje.

„Dacă circumstanțele te conduc spre încredințarea *Întâlnirilor solare* unui editor, dă-ți seama că acesta este obligat să se limiteze la optica cititorilor săi. Cel care nu se adaptează acestei optici, nu poate fi acceptat.

„În plus, un editor trebuie să abordeze din exterior textele care îi sunt prezentate, pentru că el este obligat să-și folosească spiritul critic pentru a discerne dacă textul se poate sau nu publica. El nu trăiește experiența din interior și nu se lasă condus pas cu pas, așa cum ai putut să faci tu.

„Tu însăși, lăsându-te dirijată de această imagine a profunzimii tale, imaginea care sunt pentru tine, nu ai putut evita refuzurile și îndoiala.

„Poți renunța la toate dorințele de a fi recunoscută de către ceilalți. Acest abandon este una dintre dovezile transformării tale.

„Fericirea totală pe care ai primit-o în schimb, îți umple viața dincolo de orice dorință. Rămâi cu ea și cultivă în tine libertatea pe care ți-o ofer. Această libertate alimentează flacăra lumânării tale, flacăra unei bucurii mereu înnoite și mereu în mișcare.”

CUPRINS

PREFAȚA EDITORULUI	7
INTRODUCERE	9
PREFAȚĂ 2015	15
PRIMA PARTE	17
A DOUA PARTE	71
A TREIA PARTE	141
POSTFAȚĂ	249

Prima întâlnire

Tu ai rămas îndelung în fața ușii mele deschise, nemișcat, tăcut și în timp ce în inimă am abandonat totul, până și dorința de a te vedea intrând, când ți-am cerut în genunchi să merg pe calea ta, tu mi-ai luat, simplu, mâinile. M-ai ridicat cu atâta compasiune, că lacrimile mele nu mai puteau să se oprească.

Ai intrat în casa mea.

Știam că ești Tu, cel în care nu puteam crede. Nu îndrăzneam să-mi ridic ochii către fața ta. Cum să-mi imaginez fața Iubirii?

Mi-ai dat cuvinte simple.

„Eu sunt mereu aici, de ce nu mă vezi?”

„Eu sunt sursa ta.”

„Eu sunt tu însăși.”

Din această zi, îmi umpli casa cu pașii tăi liniștiți. Nu credeam, nu te așteptam. Tu ai venit și inima mea este consumată. Tu locuiești liniștea mea și dulceața fiecărui moment.

Mi-am zis nu, nu este adevărat, nu este posibil și în acel moment iubirea îmi strălucește în față ca un giuvaer triumfător. În acel moment urci prin corpul meu, în plânsul, în profunzimea uitării. Tu urci în mine, de așa de departe, că viața mea se abandonează bucuriei de a exista.

A doua întâlnire

El vine din nou, de data aceasta pe o barcă. Înaintează dulce spre mal, ajutându-se de un toiag. Este mare, de o frumusețe tăcută și gravă. Coboară pe nisip, și mă privește, nemișcat. Aștept, conștientă că nu sunt ceea ce ar trebui. El mă scutură, ca pe un copil neștiutor care nu înțelege nimic.

„Eu sunt tu, nu sunt doi, este doar unul.”

Eu cad în adorație.

„În devotament sunt doi, sau este unul, nu există doi.”

Nu mă simt demnă de situație, dar întreb:

– Ce aștepți de la mine?

„Trebuie să dai totul.”

Nu știu ce vrea să zică asta.

„Trebuie să dai frica ta și vinovăția ta.

„Tunelul va fi întunecat, înaintea luminării.”

Suntem față în față, îngenuncheați, mâinile lui pe umerii mei. Un imens mac crește în spațiul desenat de brațele sale.

Invadează universul.

A treia întâlnire

La cotitura căii săracelor mele probleme și incertitudini, iată-te din nou, haina ta mare, plutitoare, însoțită de lumină albă. Tu ești acolo, insuportabilă Prezență, iubire infinită asupra micimii mele. Scuturată de suspine, te aud murmurând:

„Când suntem cel mai jos, suntem cel mai sus.”

„Nu sunt niciodată absent, chiar dacă tu te crezi în singurătate absolută.”

Întreb dacă voi muri în curând. De această dată, fața ta mi-a apărut în frumusețea sa, în imensa sa compasiune.

Zâmbind, misterios, tu îmi răspunzi:

„Moartea nu există.”

„Tu crezi că reîncepem mereu cu aceleași erori, dar trebuie să vezi că nivelul este de fiecare dată diferit. Există mereu straturi mai profunde de dezgropat. Ele nu sunt identice și mii de uși sunt de deschis.”

În mijlocul unui spațiu rotund El este acum o coloană de lumină. Există porți de jur împrejur, deschise fiecare de o rază. Trec cu o rază prin una din aceste porți. Sunt pe malul unui lac. Încep să înțeleg ce înseamnă să te întorci la Sursa ta. Îmi văd corpul cum se luminează, simt „Prezența” sa curgând prin venele mele.

În această dimineață, în oglindă, eram o femeie depresivă, fără realitate.

În această seară, în oglindă, sunt o femeie locuită de o forță nouă și spălată de imensitatea oceanului.

A patra întâlnire

În spatele acestei porți umflată de prea multă iubire, tu mi-ai apărut din nou și lung, mâini în mâini, cu ochii mei suspendați pierduți în ochii tăi, mi-ai vorbit despre coroana de spini ce a trebuit s-o porți.

Energia care curge este de o intensitate atât de mare că este greu de suportat.

„Acum, mi-ai spus, tu nu vei mai avea niciodată frică, pentru că mă vei putea vedea în orice moment cu ochiul din frunte. Trebuie privit altfel, atunci fiecare spin va deveni lumină, pentru că nu există nici un spin. Trebuie schimbată privirea asupra pământului și asupra inimii omului. Este momentul în care pământul va crește, în care inima omului va crește.”

A cincea întâlnire

De data aceasta, tu stai la masa mea. Îmi dai o privire adâncă de lumină, în care mă înec. Și când mâna ta o atinge pe a mea, corpul meu tremură, liniștit, locuit de o altă energie. Tu îmi spui:

„Nu te atașa de privirea mea, este privirea inimii tale.”

Aceste cuvinte atât de simple dezleagă torentul lacrimilor mele. Te întreb de ce sunt singura care te văd.

„Tu nu ești singura, fiecare poate să mă vadă în maniera lui iar pentru oamenii pământului, este ACUM timpul să mă vadă.”

A șasea întâlnire

El urcă dealul, lăsând urme de pași. Merg departe, în spatele lui, punând pașii mei pe urmele lui. În fiecare amprentă de-a lui, văd născându-se o baltă de lumină. El ajunge în vârful dealului și se întoarce spre mine. Are un aer trist. Nu-l pot accepta și strig, pierdută:

– Aș vrea să te văd zâmbind. Îți dau totul, inima mea, viața mea, tot ceea ce vrei.

El îmi răspunde:

„Cui îi dai?”

„Nu uita că eu sunt tu și nu este timpul pentru a zâmbi.”

Energia curge, intensitate greu de susținut. Îl văd în exterior, dar și în interior. Sângerez de la rana lumii. Am plexul încordat, dureros. Nu pot suporta energia care mă traversează și mă transformă. El îmi pune mâna pe inimă. Fericirea mă face să plâng. De ce eu? Nu simt nimic în mine care să fie demn de acest cadou, de această iubire fără limite.

Corpul meu se destinde. „Plângi, îmi spune, asta te va ajuta să-ți schimbi ritmul. Ceea ce trăiești, ceea ce vezi, trebuie să spui acolo jos în vale. Este mai dificil decât să rămâi pe culmi.”

Mă întorc jos încet. Este greu să cobori, să te îndepărtezi, dar El mă însoțește.

Intrăm într-o casă. El se transformă într-o coloană strălucitoare. O femeie bătrână, un pic nebună, hilară, ne întâmpină și îl recunoaște. Batem la o altă ușă. Un bărbat deschide și întreabă ce vrem.

El are din nou silueta sa mare, albă și cere un pahar de apă. Bărbatul pare neliniștit. Îi spun că Christos a intrat în casa sa. Bulversat își cheamă familia. O femeie și doi copii sosesc și încep să plângă când Îl văd. Casa se umple de dulceață.

„Vezi cât e de simplu” îmi spune Isus.

A șaptea întâlnire

Sunt într-un cocon de lumină albă, total protejată. El apare din nou.

Îl întreb dacă pământul va exploda și dacă oamenii au șanse de supraviețuire.

Rămâne tăcut. Îmi ia mâna. Trăiesc intens energia care mă traversează. El mă conduce și îmi arată o casă incendiată. Toți locuitorii au murit. Dar eu îi văd liberi și veseli deasupra corpurilor lor.

„Pământul trebuie să se elibereze așa cum vezi deasupra acestei case arse. Trebuie să moară ca să renască un pământ al iubirii.”

Îl întreb dacă trebuie să transmit în jurul meu povestea acestor întâlniri și cuvintele pe care mi le-a spus.

Mă prinde de umeri și mă scutură ca și când ar vrea să mă trezească.

„Trebuie nu doar să spui, ci să răspândești oriunde este posibil. Puțin contează lipsa de înțelegere sau bătaia de joc. Au venit timpurile când fiecare scânteie este prețioasă și nu trebuie pierdută. Voi sunteți fiecare scânteia care poate da naștere unui alt univers. Mult mai mulți oameni decât crezi tu sunt gata să primească o flacără nouă.”

„Tu cunoști frica și poți să-i înțelegi pe alții. Spune-le că port frica și durerile tuturor oamenilor, și pe ale fiecăruia în parte. Este timpul să se descarce. Apăsarea fricii te împiedică să vezi.”

Isus mi-a pus mâna pe cap. Am impresia unei deschizături în craniul meu și a unei surse care țâșnește. Corpul meu este cuprins de tremur și de convulsii. Îl las să meargă în necunoscut. Încep să înțeleg până în fiecare fibră că a-l lăsa să meargă în necunoscut, înseamnă să-l las să meargă spre sine însuși și spre adevărata sa natură.

Acum văd fața lui care se aprinde într-un zâmbet divin. Este darul. Speranța imposibilă este împlinită. Nu există cuvinte să descriu atâta fericire. Acel zâmbet este un răsărit nou, nașterea unei alte lumi.

A opta întâlnire

Zâmbetul lui Isus este o ploaie de aur care îmi curge printre mâinile mele deschise.

Am în palme comoara absolută, chintesenta lumii. Este ca un preaplin de iubire pe care nu-l pot cuprinde.

Întreb iar: – Ce aștepti tu de la mine?

Nu primesc răspuns. Mă simt înghesuită în corpul meu și rău poziționată într-o situație care mă depășește.

Ies din corpul meu și sunt purtată într-o mantie de lumină, aura lui Isus.

Mă privește cu atâta tandrețe că sunt pătrunsă de ea.

Cum să vorbesc despre o înțimitate atât de totală. Nu există nicio dorință, nicio așteptare care să nu fie împlinită. Iubirea a umplut speranțele acestei vieți și a tuturor celorlalte și eu contemp lu la nesfârșit frumusețea imaginii divine.

„Viața nu este decât un lung extaz, îmi spune Isus, și oamenii l-au uitat.”

A noua întâlnire

Lucrarea continuă în corpul meu. Inima, plexul și stomacul sunt prinse în mișcare. Ea urcă până la gât

pentru a se revărsa în cap, unde presiunea se face simțită intens și precis.

„Prezența” este acolo, în inima mea. Nu știu dacă percepția divină este cea care provoacă această lucrare, sau dacă această lucrare provoacă percepția divină. Isus iese din inima mea și spune:

„Tu ai încă nevoie să mă vezi în exterior. Totuși, în interior ar trebui să mă lași să cresc.”

Îi mulțumesc pentru posibilitatea de a-L contempla încă. Pun mâinile peste picioarele sale goale și simt viața ca un fluviu traversându-mi brațele, corpul, mergând dincolo de ele, alăturându-se la tot ceea ce există.

El îmi recomandă să mă iert fără oprire și în fiecare moment. Aceasta eliberează și evită orientarea gândurilor asupra sinelui.

Christos mă conduce printr-o poartă de aur. Mă simt împlinită și nu îmi pot imagina o bucurie mai mare. Nu sunt interesată de poartă. Doar Îl contemp lu și resimt prezența sa.

Poarta se deschide într-o flacără în care suntem aspirați și arși. Nu există suferință și ne regăsim într-o lume diferită pe care o percep cu dificultate. Isus explică că universul conține niveluri diferite care sunt ca niște „palieri de armonie” și nouă nu ne este posibil să intrăm în contact cu legile universului la un alt palier decât acela al evoluției noastre. Revenim pe pământ. Este complet pietrificat. Mă întreb unde au mers ființele vii.

„Unii au făcut ca noi; au trecut intacti prin foc. Alții au dispărut.”

Sunt îngrozită. „Este alegerea lor”, îmi spune Christos. Întreb care alegere, în ce moment a fost făcută? Nu înțeleg nimic și nu accept ceea ce mi se spune.

Întreb rugător: – Ceilalți și eu însămi suntem același lucru, nu-i așa?

„Da, este aceeași energie, ceea ce înseamnă că o parte din tine va dispărea.”

Văd acum pământul care renaște. Crește roșu, portocaliu și auriu. Mă simt ușurată.

Isus se întoarce în inima mea și mă locuiește în întregime.

A zecea întâlnire

El este în fața mea și mă înconjoară cu lumina sa albă. Așteaptă ceva de la mine. Eu nu înțeleg, dar resimt puternic așteptarea lui. Nu folosește niciun cuvânt. Își pune palmele peste ale mele, apoi mă scutură ca și cum ar vrea să schimbe materia corpului meu.

Apoi își pune fața în mâinile mele și plânge.

„Atunci când iei în tine mizeria lumii, chipul meu îl porți în mâini. Și atunci ești cu adevărat eu.”

Sunt amețită de suspine și plâng de prea multă iubire.

A unsprezecea întâlnire

Corpul meu se transformă făcând mișcări foarte violente. Am impresia unei forțe interioare care mă frământă ca pe o argilă. Tensiunea cea mai mare este la nivelul gâtului.

Mă calmez.

Isus mă privește cu atâta dulceață că mă simt la pământ. Îmi mângâie fața.

„Nu este niciun motiv pentru care să te neliniștești, nu există nimic la care să te gândești și nimic de făcut. Voi face totul prin tine. Este suficient să știi că e așa. Voi trece prin tine în inima celor pe care îi iubești. Nimic nu li se poate întâmpla, vor fi mereu protejați.”

Îl întreb cum să fac să-i simt în mod constant prezența, chiar lângă ceilalți, deoarece caut solitudinea pentru a fi mereu lângă el.

„Va fi posibil când celulele tale își vor schimba substanța și doar iubirea poate să le schimbe. Este suficient să îi iubești pe toți cei pe care îi întâlnești, chiar dacă crezi că sunt geloși, acri sau răi. Judecata oamenilor nu are niciun sens.”

A douăsprezecea întâlnire

Isus este în fața mea, imensitate albă și gravă. Un deget pe buze, mă invită la liniște. O vină veche urcă în